

Fremme de at skjære sig ind og faae Dampskib at føre. For saaledes i Overgangstiden ikke at gjøre Byrden større end nødvendig, da man jo senere kan komme til en bedre Rettefnor for de Forbringere, man stiller til de Vedkommende, har jeg ikke villet modsætte mig, at man paa dette Standpunkt stillede Forbringerne saaledes, som de ere stillede, nemlig saaledes, at det ikke kan medføre Byrder for de Vedkommende. Jeg har kun villet anføre dette for at antyde, at jeg ikke finder det stillede Forslag bedre end; hvad der staar i selve Loven, men at jeg dog ikke har villet modsætte mig det, fordi det, som staar i Loven, mulig vilde kunne medføre Uanskeligheder for de Vedkommende i Overgangstiden.

Berg: § 7 hører jo, som det ærede Medlem, der nys satte sig, bemærkede, egentlig slet ikke ind under denne Lov; det er et Stykke af Sønavningslovgivningen og hører saaledes ind under Indenrigsministerens Ressort, og Paragrafen falder kun forsaavidt ind under denne Lov, som den bestemmer visse Betingelser for Paalideligheden af Dampskibsførere eller Kommanderende paa Damppassagerfartøier. Derfom Udvalget skulde have optaget den Meningskamp om, hvorvidt vor nuværende Sønavningslovgivning trænger til Tillæg, og da til hvilke, her ved denne § 7, er det muligt — ja, jeg vil næsten antage det for sandsynligt — at hele Loven, som vedkommer Justitsministeren, kunde have strandet paa et Spørgsmaal, som væsentlig kun vedkommer Indenrigsministeren. Jeg har forstaaet den ærede sidste Taler saaledes, som om han delte min Opfattelse, at da Udvalget ikke har villet have Sagen stillet saaledes, har man søgt at give § 7 et saadant Indhold, at den dels kunde indbefomme Justitsministerens Tanke og dels ikke gif videre, end at Udvalget kunde være enig derom. Jeg skal imidlertid for mit personlige Vedkommende sige, at derfom det Tillæg, som indeholdes i Vindringsforslag Nr. 1 af Udvalget, ikke tiltaler den ærede Justitsminister, er jeg meget tilbøielig til at lade det falde. Det er ikke uden Betænkelighed, at jeg f. Ex. gaar til at forlange foruden den almindelige Styrmandsexamen endnu en lovbefalede Examen for at erhverve Ret til at drive Søsejling, og naar jeg kan gjøre det, beror det paa, at jeg tror, at alle Sømand, der ville tage den almindelige Styrmandsexamen, ogsaa ville være istand til at erhverve sig den Kundskab til Maskinlæren, som fordres efter den citerede Lov, og det er gjennem en Nærveff godtgjort, at Devillingsmyndigheden vil, i den Henseende, staa de uformuende Sømand bi, idet disse selv udrede deres Udgifter til den almindelige Styrmandsexamen. Disse to Grunde gjøre, at jeg kan være med til at give dette Tillæg til den lovbefalede Examen, som mulig kan være ønskelig med Hensyn til de examinerede Sømand, som skulde være Officerer paa

Passagerdampskibe; men skulde der fra Regjerings Side ikke sættes nogen videre Pris derpaa, skal jeg erklære, at jeg for mit Vedkommende med Fornøielse skal træde tilbage. At ville gaa endnu videre, nemlig til det, som man har opstillet i § 7, og som man kalder praktiske Krav og praktiske Forbringere, kan jeg ikke være med til, men det ligger jo ikke for her nærmest. Forsaavidt den meget ærede Justitsminister — saaledes har jeg forstaaet ham — accepterer vore Vindringer, vil det andet Spørgsmaal om Uvidelsen af de praktiske Forbringere naturlig blive udkæmpede under Behandlingen af det Lovforslag om Tillæg til Sønavningen, som foreligger fra Indenrigsministeren; og som er henvisst til det samme Udvalg, der har behandlet det heromhandlede Lovforslag. Jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa den Side af Sagen, som angaar Uvidelsen af de krævede praktiske Forbringere, idet jeg blot skal bemærke, at jeg lægger en særdeles Vægt paa den Indvending, som den ærede sidste Taler gjorde mod sin egen Hovedbetragtning, nemlig den, at det nu ligger efter vore smaa Forhold i nogle enkelte Skibsrederes Magt saagodt som at bestemme, hvem der skal blive Førere af Dampskibene, og det ligger dernæst i, at denne Forbringelse af praktisk Dygtighed ingenlunde kan have den Betydning, som det ærede Medlem, der nys talte, fremhævede; thi fordi En er Fører af et lille Dampskib paa 20—30 Tons i et Aar, giver det ham tilvisse ikke nogen større Gøne eller giver os, Samfundet, nogen større Betyrrelse for, at han skulde være særlig skikket til at overtage Førerskabet af et Dampskib paa en 12—14—2,000 Tons, og det vil han faae her efter Loven, medens modfat en udmærket Sømand, der er vant til at pløie med Seilskibe alle Verdenshave, og som selv eier et Skib, ikke engang efter dette Lovforslag vilde være istand til at føre sit eget Skib, hvis han satte en Maskine i det og tog Passagever ombord; saa vilde, efterat han havde været Skibsfører i 10 eller 20 Aar, det Tidspunkt kunne komme, da han ikke engang kunde føre sit eget Skib paa Grund af de Bestemmelser, der her omhandles. Men dybt skal jeg, som sagt, ikke komme ind herpaa. Paa den ene Side nærer jeg den Frygt for vore Sømands Vedkommende, at jeg tror, at det vil blive en større Hindring for dem, end det antages, og paa den anden Side tillægger jeg det ikke den praktiske Nytte, som er nævnt. Jeg skal derfor ikke ved denne Leilighed komme dybt ind herpaa, navnlig ikke, indén vi have hørt den meget ærede Justitsminister, idet, naar den høitærede Justitsminister tiltrøder Paragrafen, saaledes som Udvalget har stillet den op, vi vistnok fra begge Sider kunne udvekle vor Meningsforskjel om de øvrige Tillæg under Behandlingen af det af mig nævnte Lovforslag.

Justitsministeren (Rein): Efter de